

Meditatie Cantatedienst 7 maart 2010
Grote of Jacobijnerkerk Leeuwarden

Zusters en broeders,

Efeze 4 en 5 en de cantate “ Wandelt in der Liebe” gaan over levensheiliging.

Wie zich christen noemt moet en mag zich onderscheiden van zijn medemens, zegt de Efeziërsbrief. Alle grillen en grollen en driften en lusten van de mens die niet gericht zijn op gerechtigheid en naastenliefde kun je achter je laten: De volgende worden genoemd: Losbandigheid, excessief winstbejag, onreinheid die tot verderf leidt, misleidende begeerten, leugenachtigheid, woede en haat, de favoriete gereedschappen van de duivel, dieverij, hoererij, liederlijk taalgebruik, bitterheid, getier en gevloek.

Deze zaken, waar u en ik bij gelegenheid ook wel ervaring mee hebben opgedaan, kunnen door een kind van God eenvoudig vervangen worden door de eigenschappen van het koninkrijk, nl: Vriendelijkheid, barmhartigheid en vergeving.

Die weg vat Efeziërs samen in de woorden: Wandelt in de liefde, zoals Christus.

Een christen heet niet voor niets: Kind van het licht.
Immers, alles wat het licht niet kan verdragen hoort niet bij dat kind.

De duisternis blijft altijd apettijtelijk. Regelmatig vallen we er weer voor, zotte taal, een ongenueanceerd vooroordeel tijdens een opgewonden verjaardagsfeestje, hebzucht, want ik heb er toch recht op?

Gij waart vroeger duisternis, zegt Paulus, maar thans zijt gij licht in de Heer, wandelt als kinderen des lichts, de vruchten des lichts zijn: Louter goedheid, gerechtigheid en waarheid.

Als wij ons leven willen heiligen, dan moeten we het in die richting zoeken,

De woorden in deze brief klinken ons pittig in de oren, maar dat is helemaal niet erg, want we komen er niet met alleen maar lievigheid en zoetheid in ons geloof.

U zou snel verveeld raken als de voorgangers in kerkdiensten week in week uit zoete woorden aan u zouden aanreiken.

Als mens van de wereld begin je dan al gauw te snakken naar helderheid en directheid.

Levensheiliging vraagt toewijding en vraagt een goede grondhouding in onze levenswandel als kind van het licht.

Hoe begeven wij ons onder het woord van God?

Zijn we neutraal nieuwsgierig? Of hongerig? Of zitten we bij voorkeur in de defensie onder de preek? Of wordt onze gezindheid gekleurd door wantrouwen? Het zal wel?

In elk geval zijn er mensen die naar de kerk gaan om gestreeld te worden in hun geloof.

Maar bij zo'n brief als Efeziërs beseffen we: Wij komen niet naar de kerk om te horen wat we willen horen, maar om te horen wat we nodig hebben.

Om ons leven te heiligen en zo dichtbij God en dichtbij elkaar te kunnen leven.

Levensheiliging, het is aan u en aan mij om er werk van te maken.

Er zijn dagen dat ik de verleidingen niet kan weerstaan, dat de Verlockungen mij aantrekken, dat mijn drift het wint van mijn verstand.

Deel drie van de cantate geeft hier een praktisch advies: „Selig wer sie zeitig flieht“.

M.a.w. je moet er op tijd bij zijn, zodat de drift je de regie niet uit handen neemt.

Ik vind dit een goed advies, ik leer er van dat ik zelf verantwoordelijk ben voor de regie over mijn handel en wandel. En dat als ik die regie loslaat het gevaar bestaat dat duistere gevoelens het overnemen. En het gevaar dat onze driften ons de nood van de naaste doen vergeten.

In mijn eigen woorden: Er op tijd bij zijn bereik je vooral, door met grote aandacht te leven, met grote concentratie en betrokkenheid op je naaste.

Levensheiliging op onze weg naar Pasen.
Het is aan u en aan mij.

Maar niet zonder ruggesteun, niet zonder bron.

Wij gaan niet alleen op die weg, godzijdank!

In al ons zwoegen en ploegen en in al ons dwalen en zoeken en vallen en opstaan krijgen wij grond onder de voeten, omdat Christus ons heeft liefgehad.

In maat 40 van het eerste deel van de cantate laat Telemann dat prachtig horen.
Maat 40 lijkt mij geen toeval.

Na de herhaalde woorden „Wandelt in der Liebe“, horen we: „Gleich wie Christus uns geliebt“. En bij dat woord „geliebt“ horen we een akkoord waarvan ik hoop dat Dini er zodadelijk even blijft verwijlen. Eigenlijk zou ik willen dat Dini bij dat akkoord blijft. Maar dat is niet realistisch. We moeten door, dat begrijp ik wel. Het is wandelen, het is onderweg blijven.

Maar het is een prachtig akkoord dat vertolkt hoe groot en mooi de liefde van boven is, die ons grond onder de voeten geeft.

Daar hoor je hoe God in Christus ons leven heiligt.

Daar hoor je dat je niet alleen bent.

Gelukkig komt het akkoord nog een keer langs in de herhaling.